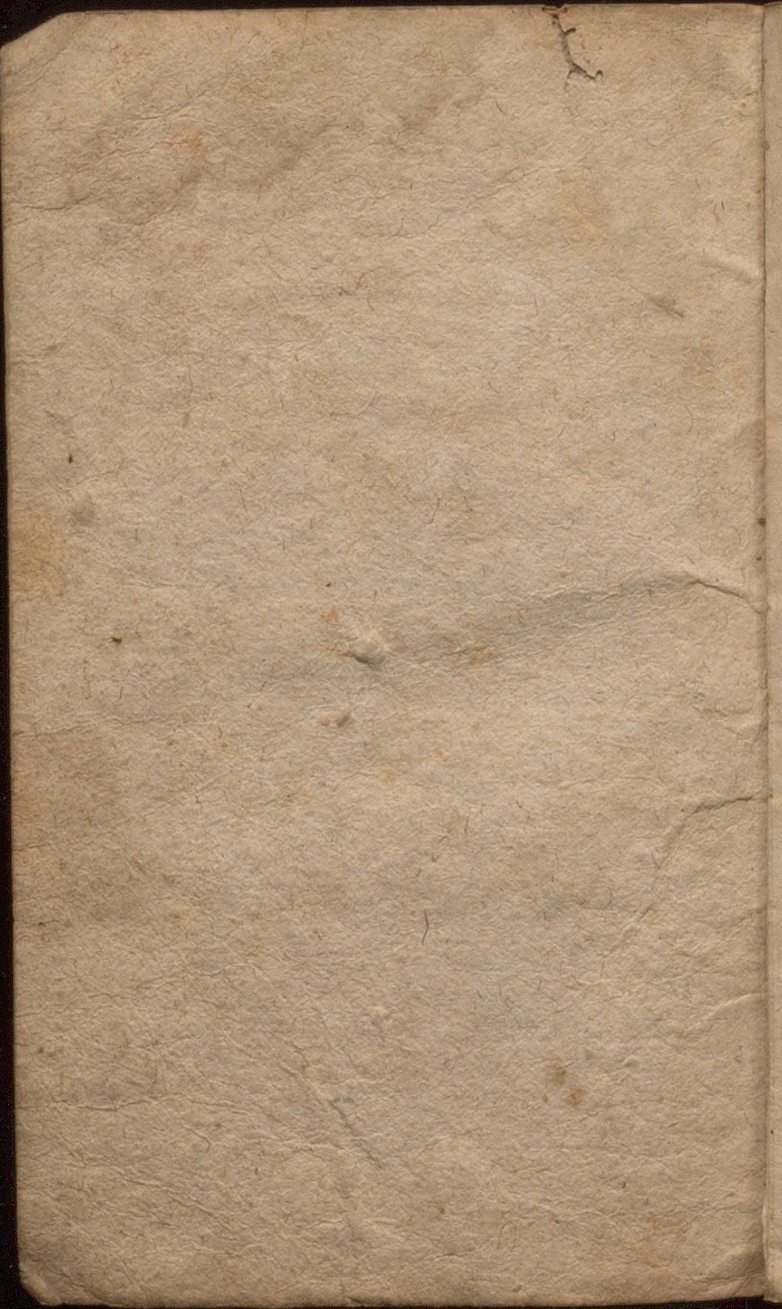

Olsen, A.
Sange for Al-
muelster.
Bergen 1818.

xxiii

Sange

for

Almueskoler,

Samlede og udgivne

ved

A. Olsen.

Bergen 1818.

Trykt hos N. Dahls Enke og Søn.

*Drømme Land til fjerne mig
 Kanst vel Niels Andersen*

142758

Körerindring.

Nærværende Sange ere vel samlede og udgivne med nærmest Hensyn til Bergens Søndagskole; men, da denne ligesaavel er en Almueskole, som de, der egentlig bære dette Navn, har jeg givet Samlingen Titel af Sange for Almueskoler i Almindelighed, da den mueligen for disse kunde være lige saa brugbar, som for hiin.

De velgjørende Følger det her, at en liden Deel af Underviisningstiden i ovenmeldte Skoler anvendes til passende Sange ere for bekjendte, til at jeg her behøver at omtale dem. Hvad jeg altsaa ellers angaaende de nærværende lille Samling har at anmærke, indskrænker sig blot til Valget af de i Samme optagne Stykker.

Hvad der i Sang udtrykkes fæster sig dnhere i Sjelen, end det døde Bogstav, og,

da de blidere Dyder, paa hvilke vi skulle bygge vort Livs Enkfalighed, ligesaa vel forstjens at indprentes ved passende simple Sange, som Fædrelandskjærlighed og Heltemod, har jeg ogsaa i nærværende Samling især valgt saadanne Sange, der anbefale en, eller anden af førstnævnte Dyder, paa hvilke man aldrig for tidlig kan henlede de Unges Opmærksomhed. I de Samlingens Sange af dette Slags, der af mig ere forfattede, har jeg, efter Tyne, bestræbet mig for at forene Simpelhed med Korthed og Fuldstændighed.

Hvis Noget skulde synes, at de tvende Stykker: den staaende Skilling og Gjeldsbeviset, ei ere passende for en Samling, som nærværende, da maa jeg henvise dem til hvad Dehlenschläger, i sine Eventyr af forskellige Digtere, siger om de Originaler, hvoraf disse ere Efterligninger.

Udgiveren.

Indhold.

	Side.
1. Ved Læretimernes Begyndelse, af Udg.	1
2. Arbejdsomheds Priis, af Udg.	2
3. Den gode Dreng, af B. K. Hjort.	4
4. Guds Altestedsnærværelse, af Udg.	5
5. Udødelighed, af Thaarup.	6
6. Et reent Hjerte, af Udg.	7
7. Godgjørenhed, af Thaarup.	8
8. Huslig Virksomhed, af Udg.	10
9. Orden, af B. K. Hjort.	11
10. Reenlighed, af Udg.	14
11. Blidhed, af Udg.	15
12. Det er godt at kunne skrive og regne, af B. K. Hjort.	17
13. Et fornyet Sind.	19
14. Redelighed, af Udg.	21
15. Middel den Falske, af Beckitz.	22
16. Taalmodighed, af Udg.	25
17. Tillid til Gud, af Udg.	26
18. Barnlig Kjærlighed, af Udg.	27
19. Sang for unge Haandværkere, af B. K. Hjort.	29
20. Sandfærdighed.	32
21. Dyden, af Thaarup.	33
22. Dovenskabs Følger, af Udg.	34
23. Den stiaalne Stilling, af Udg.	36
24. Ugtelse for Alderdommen, af Udg.	38
25. Nøisomhed.	40
26. Tommeliden, af Dehlenschläger.	41
27. I a e l Altestags.	42
28. Gjeldsbeviset, af Udg.	44
29. Rosen, af Udg.	46
30. Belgjørenhed, af Udg.	47
31. Vennskab, af Rahbel.	48
32. Samfryd og Medlidenhed, efter Stars Te, af Udg.	50

	Side.
33. Eenighed, af Liebenberg	51
34. Fædrelandskjærlighed, af Thaarup	52
35. Tre høie Dø, af J. St. Munch	53
36. Normands Sang, af C. Frimann	54
37. Korst Soldatersang, af E. Sagen	56
38. Normands Duffe, af Betlitz	57
39. Baarsang for Ungdommen, af J. C. Gutfeld	58
40. Morgensang, af B. R. Hjort	60
41. Aftensang, af B. R. Hjort	62
42. Sang til at synges daglig, efter Clau- dius, af Ribes	63
43. Sang efter fuldført Arbeide, af Pa- vels	65
44. Ved Væretimernes Slutning, af Udg.	66
45. Ved Examens Begyndelse, af B. R. Hjort	67
46. Ved Examens Slutning, af B. R. Hjort	68

I.

Med Læretimernes Begyndelse.

Med. Vi alle dig elste livsalige Fred, o. s. v.

Glad samles vi her, at tilbringe vor Tid,
Til Gavn for os selv og for Andre.
Langt bedre det er, at anvende sin Flib,
End ledig paa Gaden at vandre.

Den Dreng, som til Id
Ei kommen er hid,

En Spot er sig selv og de Andre.

D lad os dog ikke vor Lykke forsmaae!

Den kommer os aaben imøde.

Alt hvad, der os baader tilgavns at forstaae

Man bør os dog ikke paansøde.

En velanvendt Baar

De sneehvide Haar

Med Glæde kan kus imøde.

For seent det dog er, — lad os tænke derpaa! —
 At lære, naar Alderen kommer!

Den Mand, som i Tide sin Sæd ei vil faae,
 Han faaer ingen Høst af sin Sommer.

Med Anger og Nag

Hensvinder hver Dag,

Dg albrig til Maalet han kommer.

Saa hellig, som Kirken, er Skolen os og;

I den skal vi Grundstenen lægge;

Dg, gaaer man til Kirken, fra Skolen ei klog,

Man seer kun de falkede Bægge;

En Skole, den gjør,

At hver, som hendøer,

Med Fred sig i Graven kan lægge.

Arbeidsomheds Priis.

Mel. Skam faa den, der haver Ben, o. s. v.

Hvo, der vil i Verden frem,

Maa arbeidsom være;

Gavnlig Daad er Glødens Hjem,

Flid er hver Mands Vre.

Dovenskab og Sult og Nød
 Følges gjerne troelig,
 Og, hvor Lædhed ei har Brød,
 Der er Syndens Boelig.

Hvo, arbeidsom er, ei veed
 Af den Doves Plager,
 Brødet i dit Ansigts Sved
 Allerbedst Dig smager.
 Aldrig slumrer man saa sødt,
 Som naar træet man hviler,
 Og man vaagner, som gjensødt,
 Naar Aurora smiler.

Sundhed, Styrke, Mod og Marv,
 Salighed herneben,
 Er en uomtvistet Arv
 For Arbeidsomheden.
 Aldrig os en Fryd saa blid
 Denne Verden skjænker,
 Som, naar, efter anvendt Flib,
 Paa sin Daad man tænker.

Den gode Dreng.

Mel. Nys fyldte Kjon Sigrid sit attende Aar.

Jeg synger ei Bælde, jeg priser ei Gulb;
 Pragt er kun for Diet og Rigdom er Muld.
 Jeg synger om Glib, og jeg priser kun Dyb;
 Thi den er jo Menneskets ypperste Pryb.

Af arme Forældre var Nicolai fød,
 Og tidlig hans slittige Fader var bød;
 Men Sønnen god Lindring i Moderens Bryst;
 Han blev hendes Alderdoms Støtte og Trøst.

Han saae hendes Kummer og glemte sin Nød,
 Og nøiedes gjerne med tarveligt Brød;
 Men, smilte hans Moder, o! da var han fro,
 Med sjelsulde Dine han spogte og loe.

Kjær var ham hans Skole, thi der han med Glib
 Til Læsning og Arbeide brugte sin Tid;
 Han stedse var munter, men ingentid vild;
 Mod Eldre beskedent, mod Jevnlige mild.

Til Løgn og til Trætte stod aldrig hans Sind,
 Paa Glib og paa Sanddrubed lagde han Bind;
 Han derfor var Lærernes Glæde og Lyst,
 Og Moderen trykte ham ømt til sit Bryst.

Saa vorede Nicolai frodig og glad,
 Ei sølte han Anger, ei kjendte han Had;
 Den virksomme Dreng blev en duellig Svend,
 Der elskes og hødres af retskafne Mænd.

Guds Allestedsnærværelse.

Met. Nu vel an vær friff tilmode, o. s. v.

Throner Gud end i det Høie,
 Er han os dog stedse nær,
 Med sit blide Fadersie
 Her paa Jorden Alt han seer;
 Sjælens Tanker, Hjertets Braa
 For Guds Afsyn aabne staae;
 Selv i Klippens mørke Hule
 Kan Du Dig for Gud ei skjule.
 Naar hans Bud Du efterlever,
 Nyder Du i Hjertet Fred,
 Og hans Engle om Dig soever,
 Og Du har hans Kjærlighed.
 Allesteds hans Haand Dig naaer;
 Fryd Dig da, thi, hvor Du gaar,

Hvælver sig jo Himlens Høie,
 Og Du vandrer for Guds Die!

Hvad Du gjør, og hvad Du tænker,
 Glem da ei, at Gud er nær!
 Pokker Synden Dig til Rænker,
 Viid, at Herren Dig da seer!
 Og lev saadan, at Du kan
 Finde Bei til Naadens Land,
 At ei Gud engang skal sige:
 Din Bei gif til Mørkheds Rige!

Udødelighed.

See Vaaren fryder Alt, hvad lever;
 Den Vintrens tunge Vænker brød;
 Sit hvide Hoved Bilsen hæver
 Fornyet op fra Jordens Skjød;
 Den mild og venlig vinker mig:
 Fryd Dig! Du er udødelig!

Fra trange Svøb sig Ormen svinger,
 I Sol, ved dine Straalers Magt!
 Gud prydede dens lette Binger

Med Vaarens mangefarved Pragt;
Den let og munter vinker mig:
Fryd Dig! Du er ubødelig!

Gud har mig Kundskabs Attraa givet,
Mit Ønske her jeg ei opnaaer;
Held mig! det spaaer mig vist, at Livet
Langt over Gravens Grændse naaer;
En Himmelstemme siger mig:
Fryd Dig! Du er ubødelig!

6.

Et reent Hjerter!

Mel. Hr. Alf var saa vældig en Herre, s. f. v.

Et Hjerter i Barmen vi gjemmer,
Men sjelden bevares det tro,
Ehi af! man saa lettelig glemmer,
Det huser vor Fred og vor Roe;
Om end man har Rigdom i Cie,
Man derfor ei Lykken har fat;
Ehi Guld kan ei Hjertet opveie,
Og Hjertet ind slutter vor Stat.

Et Uheld kan Mennesket glemme,
Og det kan oprettes igjen;
Men Hjertets bebreidende Stemme
Og følger blandt Gravene hen;
Ei findes Lyksaligheds Rige,
Og ei er vor Byrde os let,
Naar Hjertet bestandig maa sige:
Du handler ei dydigt og ret!

Bewar da dit Hjerte for Laster!
Som Orme de gnave sig ind;
Og Dje i Ilden Du kaster,
Hvis ei Du forbedrer dit Sind.
Hvis Hjertet er reent, kan Du luffe
Hver Aften dit Die med Fred,
Og Gud kan din Lampe da slukke,
Thi Du er til Afsted bered.

7.

Godgjorenhed.

I Dalens Skjod en Hytte laa,
Ved Bredden af en Kirke;
Dens Væg var Leer, dens Tag var Straae,

Dens Hegn var Roser vilde;
 Dens Eiers Lod var Fattigdom,
 Dog var han glad, thi han var from.

Kun ringe var hans Hiord og Land,
 Hans Brud ei aatte Frænde;
 Hun var saa arm, saa god, som han,
 Og derfor tog han hende;
 Kun Tak til Gud, ei Klage løb
 Bed Rildevæld og sparsomt Brød.

En Forsaarsaften Hyrden sad
 Ved Hytten med sin Kvinde;
 Nu Kone! sagde han saa glad,
 Nu veed jeg Raad at finde,
 At vi kan lindre Brødres Nød,
 Endstjændt Gud gav os sparsomt Brød.

See hist den Bei i øden Sand,
 Og trindt om nogen Hebe!
 Der maa den trætte Vandringsmand
 Om Ege forgjæves lede;
 Om vi kun plantede høert Kar
 Et gavnrigt Træ om Høst og Baar?
 Knap grøer den næste Morgenfund,
 De frøe til Arbeid ile;
 Nu staaer en sval og løvrig Bund

Til trætte Wandrer's Hvile,
 Der lagde man og deres Been,
 Skjøndt der er ingen Mindesteen.

8.

Huuslig Virksomhed.

Mel. Seg fremmed her til Stedet kom, o. s. v.

Hvor er vor Fryds og Lykkes Hjem?
 Kan vi for Penge Glæder købe?
 Og maae vi, for at finde dem,
 Paa Gader og i Stræder løbe? —
 Nei, Glæden i vort Kammer boer;
 Der styres og vor Lykkes Roer.
 Naar Bedeklokkens stille Slag
 Fra det bestemte Arbeid kalder,
 Maae vi ei troe: endt er den Dag,
 At for alt Arbeid Dækket falder!
 De frie Aftentimer er
 Den Blomst, som Glædens Frugter bær.
 Hvis ledige vi da vil gaae,
 Og ei ved Huuslighed os fryde,

I Tanken Paster vil opstaae,
 Og Hænderne snart Tanken lyde;
 Thi af! den stemme Lediggang,
 Er altid Dydens Svanesang.

Lad os da virke i vort Hjem,
 Naar vi fra Pligtarbeidet ile!
 Kun Sysler kalde Lykken frem,
 Ufverling er den bedste Hvile;
 Med Glæde svinder Tiden hen,
 Og vi blier stedse Dydens Ven.

9.

Orden.

Mel. III Skabningens Herre os skabte til Lyst, o. s. v.

At virke til Nytte blev Menneskets Kalb
 Paa Landet, i Byen, paa Fjeld og i Dal;
 Men trællende Slæb dog ei ene det gjør,
 At heldig vi udføre Alt, hvad vi bør.
 Nei, Orden er Sjelen i Arbeid og Flid,
 Den fortner vor Sysfel, forskjønner vor Tid.

Skue solfulde Hvalving og blomstklæbte Jord!
 De vældig bebude, at Herren er stor.
 Saavibt Du med Synet og Tanken kan naae
 Fra Himmelen's Stjerner til Agerens Straae;
 Alt raaber med Samfryd, at viis er vor Gud;
 Og Orden er Wiisdommens hellige Bud.

Den flues i tusinde Verdeners Gang,
 I tallose Skabningers voxende Rang;
 Høst, Sommer og Vinter og smilende Vaar
 Forkynde den for os hvert rindende Aar.
 Hver Dag det fortæller til mødende Nat,
 At Orden i Livernes Bærel er sat.

Hver Tanke, der fødes i Menneskets Aand,
 Hver Sands, som han modtog af Skaberens Haand,
 Hver Aare og Nerve, hvert Pulsflag og Lem
 Og Livet, der aander og virker i dem;
 Alt vidner, at Orden er Wiisdommens Bud
 I hvad der blev frembragt paa Jorden af Gud.

Os meddeelt's Kraft i vor tænkenbe Sjel
 Til lyse Begreber om Migt og om Held;
 Og, naar vi heundrende flue Guds Værk,
 Vor Aand til at ligne ham føler sig stærk,
 Og Ønsket at ligne ham fører til Dyb,
 Til varig Forædling og ublandet Fryd.

Bebuder da Skabningens syndige Røst,
 At Orden er Algodheds Idræt og Lyst;
 Saa være det Menneskers Hæder og Fryd,
 At elske og ære den herlige Dyd!
 Den vise os Maal for vort Ønske og Raad,
 Bestemme os Midler og styre vor Daad!

Naar stedse vi handle til Lid og til Sted,
 Forhøies vor Sands for det Væde derved.
 Selv Orden i Syssler os veilede kan,
 Til Tænksomhed, Retfærd og byrket Forstand;
 Thi Skjønhed, saa vidner al Skabningens Hær,
 En yndefuld Datter af Orden jo er.

Saa hør da du herlige Dyd i vor Kred!
 Dit yndige Smil gjør os Alle tilfreds;
 Ved Dig kan vi opfylde Pligter med Skjel,
 Og Lønnen, du giver er blideste Held;
 Du fortner vor Syssel, velsigner vor Flid,
 Forædler vor Barm og forskjønner vor Id.

Keenlighed.

Mel. Skal saa den, der haver Ven, o. s. v.

Er Du arm, men reën og heel,
 Skal Du Dig ei skamme;
 Skidenhed er Lastens Sjel,
 Keenhed Dydens Amme.
 Alle for et Fald vi staae,
 Armod ei beskjemmer;
 Men, isald vi ureen' gaae,
 Andre vi bortskjemmer.

Selv for den, som fik til Deel
 Hvad man kalder Lykke,
 Keen paa Legem, som paa Sjel,
 Er det bedste Smykke;
 S det Ansigt, Du ei toer,
 Læser man med Smerte,
 At der indenfor vist boer
 Og et ureent Herte.

Thi forsømmer man sig saa
 For en ringe Nøje,
 At man vil til Skamme staae
 For hver Broders Die,

O! da tænker maa vist og :
 Hjertet jeg ei agter,
 Det sig skjuler i en Krog,
 Ingen det betragter.

Derfor bør Du reen og heel
 Da bestandig være ;
 Fik Du da ei Guld til Deel,
 Faaer Du Agt og Tre ;
 Dg forladt Du aldrig blev,
 Var Du end en Tigger,
 Thi Dit Unbefalingsbrev
 I Dit Afsyn ligger.

II.

Blidhed.

Mel. Ung Athelstand paa Thinge stob, o. s. v.

Hvis Du er blid imod Enhver
 Dg ingen Broder fra Dig støder,
 Hvert Hjerte Du er dobbelt kjær
 Dg større Fryd paa Jorden møder ;
 Et stummelt Afsyn, rynket Bryn
 Er for Enhver et hæsligt Syn.

Hverandres Hjelp vi nødigt har,
 Vi selv ei lette kan vor Smerte,
 Og den, som Lykken gunstig var,
 Sig søger dog et trofast Hjerter;
 Men al! hvor tungt er det da ei,
 Naar Diet siger: gaae din Vej!

Den blotte Hjelp er ingen Dyb;
 Naar med Ublidhed Haand Du rækker,
 Du skaber ingen Betler Fryd,
 Men kun hans Tilstands Rinde vækker;
 Og Taaren falder paa det Brød,
 Som Hjertet ei, men Haanden bød.

Om vi end eene Byrden bær,
 Vi gaae dog ved Hverandres Side,
 Hvert Trin os lettere da er,
 Naar de, vi møde, ere blide;
 Vi vandre da saa glade frem
 Til Gud og Blihedes sande Hjem.

Det er godt at kunne skrive og regne,

Mel. Jeg fremmed her til Stedet kom, o. s. v.

Jens Nielsen var en dygtig Smed,
 Bed Spil og Svir han Intet ødte;
 Men bitter Harm han ofte led,
 Og tunge Banheld tit ham mødte.
 Han fiendte ikke Trang for Brød;
 Men ofte dog hans Klage løb.

Da han, som Barn, i Skole gik,
 Han lærte god og from at blive;
 Men, efter gamle Dages Skik,
 Han vidste ikke af at skrive,
 Og end langt mindre lærte han,
 At Regnekunsten nytte kan.

U! dybt han sølte dette Savn,
 Og maatte derfor siben bøie;
 Tilsidst han lærte for sit Navn,
 At male I. N. S. med Nøie;
 Men han blev rød og bleg igjen,
 Naar dette Tegns han skrev blandt Mænd.

Som Svend han Tilbud fik engang,
 En Enkes Haandværk at regiere;
 Det listligt i hans Dre Klang;
 Her Udsigt var til Guds og Tre;
 Thi Haab om Enkens Haand man gab,
 Og hun var ung og smuk og brav.

Men, da hun hans Ukyndighed
 I Skrift og Regning fik at vide,
 Den Hjertesorg og Tort han led,
 At blive sat igjen tilside.
 Hvor Kummer brændte i hans Sjel,
 Ved Tanken om det tabte Held!

Det haarde Stød Jens Nielsen drev,
 Til selv at gjøre Mesterslykke.
 Hans Værksted godt bestyret blev,
 Og ved sin Flid han gjorde Lykke.
 Men, da han Regnskab ei forstod,
 Han ofte sig bedrage lod.

Til sidst en nedrig Skrivers Svig
 Ham ved en Arv i Sjælland skilte;
 Han dybt ydmyget sølte sig;
 Det Uheld al hans Noe forspildte,
 Og Harmen over Tab og Skam
 Paa Gøtteseengen lagde ham.

O Brødre! grunder tit herpaa
 Det Eders eget Held vil blive,
 Naar Tal og Regning I forstaae,
 Og naar I kunne færdigt skrive;
 Thi uden Tab en Haandværksmand
 Den Kundskab ei undvære kan.

13.

Et fornsiet Sind.

Mel. Er mit Kammer reent og net, o. s. n.

Ingen Hunger plager mig,
 Tørst jeg ikke lider,
 Og for Helbred, Gud! jeg Dig
 Takker alletider.
 Klæder har jeg til min Krop,
 Nye jeg faaer, naar de gaae op;
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.
 Læse kan jeg skikkelig,
 Ellers var det ilde,
 Og mit Arbeid gaaer for mig,

Som det flyve vilde,
 Og min Fader har mig kjær,
 Og min Moder kjærlig er;
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Arbeid vel behager mig
 Midt i Sommerhede;
 Den er jo ulykkelig,
 Som kan aldrig svede.
 Naar jeg er af Arbeid træt,
 Sover jeg saa sødt med Tæt;
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Arbeid Sundheds Moder er,
 Arbeid gier os Penge,
 Føde, Klæder og hvad Meer,
 Hvortil Alle trænge.
 Trods for al Slags Lediggang,
 Jeg mit Arbeid gjør med Sang;
 Jeg er munter, jeg er glad,
 Jeg er glad og munter.

Redelighed.

Mel. Førstkommende Maadag, s. s. v.

En Redelig elstes af Store og Smaa,
 Hos ham man saa gjerne vil være,
 Ved Siden af ham man saa gjerne vil gaae,
 Han elsker sin Pligt og sin Ære;
 Han ei os besnærer, ei skuffer vor Tro,
 Ei bryder sit Løfte, ei krænker vor No.

Men, af! en uredelig Sjæl vi med Gra
 Som Fiende stedse maae agte;
 Hvo er os vel Borgen, han jo faaer i Hu,
 Os, selv efter Livet, at tragte?
 Thi den, som er Dyden utro i det Smaa,
 Han kan vel faae Lyst i det Store at gaae.

Foragtet af Alle, forladt af Enhver,
 Han hov'det mod Jorden maae bære.
 Et truende Glavind i Skyn han seer,
 Sin Dom i hvert Mennekses Die,
 Han nyder ei Glæde, han finder ei No,
 Selv midt i en Bye han i Urken maae boe.

D viis da bestandig i Alt hvad, Du gjør,
 Et ærligt og redeligt Hjerter!
 Saa dækkes Din Grav ei med Glemselens Slør,
 Saa vækker Dit Minde ei Smerte;
 Af Menneſker hødret og elsket af Gud,
 Du vandrer af Verden til Salighed ud.

15.

Mikkel den Falske.

Mel. Broder! hvi est Du saa mut? o. f. v

Mikkel var sin Navne lig,
 Taled' Løgn og øved' Svig,
 Kun paa Nænker tænked'.
 Mine blid og Tale fød,
 Alle han sit Venskab hød;
 Mange sit ham skænked'.
 Alle han ved Næsen tog,
 En for Penge han bedrog,
 En for Navn og Tre.
 Mellem Benner fatt' han Splid;
 Dog, saa sort han var, saa hvid
 Syntes han at være.

Men omsider Mikkels fandt
 Gammelt ærligt Ordsprog sandt:
 "Falskhed slaaer sin Herre."
 Ræven man i Mikkels fandt,
 Og, som Dug for Sol, forsvandt
 Mikkels Held og Vre.

Det bebragte Bygdelav,
 Rævenavn fortjent ham gav;
 Kom han i et Gilde,
 Haan ved Døren ham modtog,
 Haan ham snart paa Døren jog;
 Mikkels fandt sig ilde.

Dbelsgaard, Forfædres Svøb,
 Skilte han tilsidst sig ved;
 Fremmed Bygd han søgte;
 Men hans Rygte foran drog,
 Kold Foragt ham der modtog,
 Ræven der og spøgte.

Mismod og dens Moder, Skam,
 Og dens Datter, Armod, ham
 Gribte og ham plage;
 Hævnen træder i hans Hæl,
 Vængstet er hans onde Siel,
 Mørke er' hans Dage.

Sig en gusten Ham han gaær;
 Midt i sine Manddoms Aar
 Dør han; — før han døde,
 Sønner samled han om sig.
 O! hvor græb han bitterlig,
 Angrende sin Brøde.

” Kjære men besvegne Kreds!

” O! hvor roelig og tilfreds

” Skulde jeg henvandre,

” Hvis jeg kunde sige Dig:

” Bliv Din gode Fader liig!

Nei: lign alle Andre!

” Sønner jeg maa haben gaæ.

” Eiden er den Arv, I saae;

” Ingen er den Vre,

” Som jeg efterlæber Jer.

” Banffelig man faaer Jer kjær;

” Thi I Mine ere.

” Kaafangt jeg landslygtig var;

” Sønner mindes Eders Far!

” Og bliv redelige!

” Rygtet laaer Fødder har;

” Sønner! mindes Eders Far!

” Skjelver for at svige!”

Sandhed tæet hos Døden boer ;
 Unge ! mærk Dig Mikfels Ord ,
 Og flye Svig den lede !
 Urlighed er Normands Navn ,
 Urlig vær ! og Lyst og Gavn ,
 Skal det Dig berede !

Taalmodighed.

Mel. Herr Alf var saa vældig en Herre , o. s. v.

Bi Menneffer vandre herneben,
 For Salighed hisket at naae ;
 Ei altid er Jorden et Eden ,
 Ei altid paa Roser vi gaae ;
 Men , vil utaalmodig vi være
 Mod Skjebnens os rammende Stød ,
 Vi tungere Byrder maa bære ,
 Og æde med Taarer vort Brød .

En Modgang er dog ingen Brøde ;
 Udsødelig er kun vor Sjæl ,
 Og Uheld kan Legemet møde ,
 Men aldrig vor ædlere Deel .

Den styrkes ved Sorg og Ulykke,
 Der gier den sin reneſte Glands;
 Og hiſt er dens ſkjønneste Smykke
 Fra Jordan en tornefuldt Krands.

Saaſnart vi taalmodigen lide,
 Er Glæden os dobbelt ſaa ſød;
 Selv Mindet om udfanden Dvide
 Er Fryd og kan lindre vor Nød.
 Naar Intet vor Taalmod kan bære,
 Ei blot vi befæſte vor Dyd;
 Men al vores Kummer og Møie
 Tilſidſt ſig opløſer i Fryd.

17

Tillid til Gud.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade, o. ſ. v.

Naar daglig jeg min Pligt udøver,
 Saa føler jeg en Sjelefryd,
 Som ingen jordfiſt Nød mig røver,
 Thi jeg den bygger paa min Dyd;
 Og, naar man gjør hvad, man formaaer,
 I Herrens Fred man ſtedſe gaaer.

Ei frygter jeg den Dag i Morgen;
 Naar jeg er glad, saa er jeg rig;
 Hvert Straa paa Jorden er mig Borgen,
 At Gud ei slaaer sin Haand af mig;
 Hvo ei laer Spurven lide Nød,
 Han gier vel og sit Barn lidt Brød.

Det Hjerte, som mig Gud har givet
 Tilfiger mig hvad Herren bød;
 Hvergang jeg da med Fryd i Livet
 Dets Stemme beredvillig lød,
 Det hilfed' mig saa blidt fra Gud:
 "Han følger Dig, som Du hans Bud."

Barnlig Kjærlighed.

Liden Gustav vaagne en Midnatsstund;
 Hans Moder sig Klaged saa saare.
 Af Moder! hvad Kummer forstyrrer din Blund?
 Saa spurgte hans Mund og hans Taare.

Din Fader er død, vi er' syg' og forladt',
 Vi hungre, og Brødet vi savne;
 Os omringer Kummerens forteste Nat.
 Kom, lad mig til Afsted Dig savne!

Å! Matten forsvinder, snart Dagen Du seer,
 I søv, saa skal Brød jeg Dig hente!
 Nei! slumrer jeg ind, jeg da vaagner ei meer;
 I Hytten vi Ingen kan vente.

Liden Gustav gaaer fra sin Sotteseng
 Paa Gaden i Mørket og græder.
 Hvo er Du! — Å! jeg er en liden Smaadrenge;
 Din Brød til min Moder jeg beger.

Hos os faaer Du Intet, betaler Du et.
 Saa tag da for Brød mine Klæder!
 Nei, de er' kun Pjalter; o, gaa kun din Vej!
 Det hjælper Dig ei at Du græder!

See her er en Ring, som min Fader mig gav
 Før man ham til Graven mon føre!
 Jeg loved ham, aldrig at tage den af,
 Jeg heller det aldrig kan gjøre.

Men, her er min Haand! tager I den nu kun!
 Maa Laaren ved Tabet end vinde,
 Saa skaffer det Brød dog i Moderens Mund,
 Som ikkun var Faderens Minde.

Med Brødet i Haanden og Taaren paa Kind
 Han løber og Glæden beregner.
 For evig nys Moderen slumrede ind,
 Ved Siden han døende segner.

Den følgende Morgen de Døde man fandt;
 Ei mere mod Rummer de stræber,
 Og Drengen holdt Brødet, som Kjærligheds Pant
 Til Moderens blegnebe Læber.

19

Sang for unge Haandværkere.

Mel. Langt meer, end Guld er Druen værd, o. s. v.

Med harmfrit Sind og munter Sjel
 Jeg seer Enhver i Diet,
 Thi med min Stand og med mit Held
 Er jeg saa vel forstiet.

Lyksalig den, der sig kan:
 Jeg er en dygtig Haandværksmand.

Kor.

Lyksalig den, der sig kan:
 Jeg er en dygtig Haandværksmand.

At eie Penge, Gods og Hjem,
 Fortjent af kloge Fædre,
 Det hjælper end den Doorne frem,
 Men aldrig kan det hædre.
 Nei! selv at stifte Borgerhavn,
 Det giver varigt Hædersnavn.

Kor.

Ja selv at stifte Borgerhavn,
 Det giver varigt Hædersnavn.

Naar jeg mit Haandværk ret forstaaer,
 Og snildt mit Kald jeg rygter,
 Jeg Gønst og Velstand sikkert naaer,
 Flid ei for Næring frygter.
 Hvo Mesterarbeid gjøre kan,
 Fandt stedse Brød i hver en Stand.

Kor.

Hvo Mesterarbeid gjøre kan,
 Fandt stedse Brød i hver en Stand.

Belsigner da Guds Faderhaand
 Min Id med Held og Glæde,
 Saa jeg engang med freidig Mand
 Som Husbond kan fremtræde;
 Da huslig Fryd er mig bered
 For Ungdoms Flid og Virksomhed.

Kor.

Saa hustlig Fryd er vist bered
 For Ungdoms Flid og Virksomhed.

Den gjæve Husbond tænker blid
 Paa Ungdoms travle Møie;
 Selv god og brav til Dyd og Flid
 Han Sines Hu kan høie.
 Og hædret staaer han i sin Kreds,
 Som Mand og Borger vel tilfreds.

Kor.

Og hædret staaer han i sin Kreds,
 Som Mand og Borger vel tilfreds.

O! derfor med en munter Sjel
 Seg seer Enhver i Diet,
 Thi med min Stand og med mit Held
 Er jeg saa vel fornøiet.
 Lykkelig den, der sige kan:
 Jeg er en dygtig Haandværksmand.

Kor.

Lykkelig den, der sige kan:
 Jeg er en dygtig Haandværksmand.

Sandfærdighed.

Mel. Hvor Egen løvsuld Arm udbreder, o. s. v.

Enhver bør altid Sandhed sige,
 Saa er han Dyden nær;
 Bed Løgn vi kun os selv besvige,
 Dg bliver Ingen kjær,
 Men sælger Hjertets stille Fred,
 Dg saarer vor Samvittighed.
 Om vi end ei i Smaating ahne,
 Usandhed flade vil,
 Saa kan dog Spøg let blive Bane,
 Dg før vi ret see til,
 Er Sandhed kun et Navn, en Lyb,
 Dg vi har glemt, den er en Dyd.

Paa Sandhed hviler Borg og Hytte,
 Den styrer Statens Roer;
 Ei Lovene kan meer beskytte,
 Hvor ingen Sandhed boer;
 Den dækker vores dunkle Grav,
 Dg tager atter Sløret af.

21.

Dyden.

Vil Du den sande Lykke finde,
 Din Sjel da være Dyden huld!
 Du aldrig lade Dig forblinde
 Af borget Hæder, Vellyst, Guld!
 Søg ej at blænde Mængdens Dje;
 Men frem i Lødsom Brødres Vel!
 Da signer Dig den Evighoje
 Med stille Bisfald i din Sjel.

Dig Dydens milde Ro skal følge
 Hvert Skridt Du gaaer paa Baneii hen,
 Som Ven paa Land, som Ven paa Bølge,
 I Dødens sidste Blund som Ven.
 Dyt styre dine Fjed til Hæder;
 Og Du skal naae dens sande Maal;
 I Vel den luttret dine Glæder,
 I Bee den giver Mod og Taal.

Kunst milde Dyb, vort Samfund's Kjæde!
 Ved Bissdoms Rand vor Id til Gavn!
 Lær os den sande Brug af Glæde,
 Det stille Taalmod ved dens Savn!
 Ved Eder skal vor Bane være.

Endog imellem Torne ffjøn,
 Og hver en Frydefest skal lære:
 Lykfsalighed er Banens Løn!

Dovensfabs Følger.

Jacob var en vakker Dreng,
 Som vi Andre ere;
 Men han elsked meest sin Seng,
 Bilde Intet lære.
 Naar han da i Skole gik,
 Stod han der til Skamme,
 Og, ffjøndt Prygl han derfor fik,
 Blev han dog den Samme.

Nu i Lære hos en Smed
 Faderen ham sendte;
 Deraf Jacob snart blev leed,
 Fra sin Mester rendte;
 Og da denne ej igjen
 Vilde ham antage,
 Drev han ledig Tiden hen,
 Havde gode Dage.

Faderen da nær sig tog
 Sønnens grove Brøde,
 Jacob ud af Huset jog,
 Vilde ham ei føde.

Ar som Skumpelskud han gik
 Sig naturlig hændte;
 Ingen Tjeneste han fik,
 Thi Enhver ham kjendte.

Den, som ej arbeide vil,
 Han maa enten hæle,
 Eller sætte Livet til,
 Eller ogsaa stjæle;
 Dette indsaae Jacob og,
 Naar han længe fasted,
 Og, han stedse, som et Drog,
 Blev paa Døren kastet.

Snart han næsten nogen blev,
 Ingen Skam dog kjendte;
 Daglig Laster han bedrev,
 Sig fra Gud bortvendte.
 Endelig man tog ham fat,
 Og som Lyo ham dømte,
 I et Lugthuus blev han sat,
 Derfra bort han rømte.

Utter skjal han og blev dømt
 Til at gaae i Lænker,
 Over hvad der var forsømt
 Nu for seent han tænker;
 Med de tunge Bolter paa,
 I den røde Trøie,
 Maa han, som en Synder, gaae
 For hver Broders L. e.

Faderen, som ham opdrog,
 Græmmed sig tilbøde;
 Af sin Moer han Livet tog
 Ved sin Last og Brøde.
 Med en tung Samvittighed,
 Som ham stedse naged,
 Blev han i sit Ansigts Sved
 Snart tilbøde plaget.

Den sjaalne Skilling.

(Efter et Eventyr.)

Mel: Jeg fremmed her til Stedet kom, o. s. v.

En Mand er engang hos sin Ven,
 Tilbereds man sidder og sig glæder;

Op Døren gaaer, den gaaer igjen,
 Da ind et Barn i Stuen træder
 Med dunkle Dine, salmet Kind,
 Og gaaer i næste Kammer ind.

Den Fremmede, som Barnet seer,
 I dyb Forundring sagte stammer:
 Al! sig mig dog, hvis Barn det er,
 Som gaaer der ind i næste Kammer?
 Men intet Svar han Kunde faae,
 Thi ingen Anden Barnet saae.

Man næste Dag sad fro i Sind
 Tilbords ved Viin og Venstabs Lue,
 Da atter Barnet træder ind
 Og atter gaaer i næste Stue;
 Men kun den Fremmede det seer;
 Omsonst han spør, hvis Barn det er.

Forundret han fra Bordet gaaer,
 Og Kammerdøren taus oplukker;
 Derinde seer han Barnet staae
 Og i en Rift i Gulvet plukker;
 Men, knap han sig tilbage seer,
 Før Barnet alt forfundet er.

Forundred' Alle paa ham saae;
 Men, da han dem beskriver noie
 Det blege Barn fra Top til Taa,

Kom Taaren frem i deres Døie;
 De sukked: det er Nissemoer,
 Som ligger i den kolde Jord!

I Nisten fandtes i en Klud
 En Skilling, Barnet havde faaet,
 At bringe til en Betler ud,
 Men, som det havde selv attraaet,
 Og derfor Moderbudet glemt,
 Og Skillingen i Nisten gjemt.

Forældrene gned Nuste af,
 Mens Hjertet bankede sa: saare;
 En Betler Skillingen de gav,
 Bedugget med en Bemodstaare.
 Fra den Tid aldrig Noget saae
 Det blege Barn til Nisten gaae.

Agtelse for Alderdommen.

Mel: Seg vil flye din Høitids Fryd, o. s. v.

Boiet Rng og sneehvidt Haar
 Er det sande Hæbersmykke;
 Gulb og Titler snart forgaaer,

Graven veier først vor Lykke;
 Ingen kan sig kalde stor,
 Før han er en Haandsfuld Jord.

Kan den blotte Alderdom,
 Troer Du, ingen Hæder kræve;
 Viid da, at saa langt man kom,
 Kun ved dydigt, fromt at leve;
 Thi ved Paster Ingen naaer
 Krensens Krene, sølagraae Haar.

Tænker Du, hvor liden Fred
 Her paa denne Jord vi nyde,
 Hæder, som en Skyldighed,
 Vil Du da den Gamle nyde,
 Som har gennemgaaet Alt,
 Staaet der, hvor Andre faldt.

Er ham da i Ord og Daad!
 Han paa rette Veie Dig leder;
 Lyd hans Bud, glem ei hans Raad!
 Følg hans Fjeb i hvor Du træder!
 Han har kjøbt for Sorg og Sved
 Hvad Du ta'er paa Veien med.

Nøisomhed.

Hvad spørger jeg om Gode og Guld;
 Naar jeg er vel tilfreds?
 Lad Andre have Egen fuld,
 Jeg nøies i min Kreds,
 Og synger glad ved Leens Klang
 Min Morgen og min Aftensang.

Saa mangen En har Guld og Gode
 Og Snefe Ketter Mad;
 Men Nøisomheden sidder hos,
 Og han erielden glad.
 Hvo Meget har, han Meer attraer,
 Og Duffet aldrig stille staer.

Dog Fianker Du, o milde Gud!
 De Glæder uden Tal;
 Nu grønnes Skove ved dit Bud,
 Nu blomstre Mark og Dal;
 Hver Morgen synge Værker froe,
 Og Rattergal ved Aftens Nøe.

Og jeg er glad, tilfreds og rig,
 Ved uforsærdet Nød;
 Th: Berdnens Fader elsker mig,

Naar jeg er frem og god,
 Hans Almagts Haand min Hytte naaer,
 Og Haabet smiler hvor jeg gaar.

Tommeliden.

Tommeliden var sig en Mand saa spød,
 I Fingerbøls Harnisk var han klæd.
 Hans Hjelm var hvælvet og hvid og reen
 Det var en udbulet Kirsebærsteen,
 En Knappenaal var hans Landsfestang,
 Selv var han ikkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
 Der moerer han sig saa jævnt og godt.
 Tommeliden drager paa Eventyr,
 Han vog en Flue, det frygtelig Dyr!
 Tommeliden drager i fremmede Land,
 Han sømmed sig over en Melkespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
 Af Landværk leed den kongelig Maard.
 Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
 Den var et Kirsebær, rød og rund.
 De Læger foranle mod Skarpen Tang,
 Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

D hvo, som uddrager den hule Land
 Skal vorde Drot i det halve Land!
 Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang,
 Hun mærked i Munden det knap engang.
 Af Sadlen han kasted den frække Gæst;
 Hun mærked neppe det Landsesæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
 Tommeliden ægted den vene Maard.
 Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
 Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.
 Foragte skal man just ei de Smaae,
 Dit naae de, hvor ei de Store kan naae!

27.

Jack Alleslags.

Forst lod man Jack i Skole gaae,
 Der fik han Dretøver;
 Hver Smule, Dossen kan forstaae,
 Er banket ind med Røver,
 Og Rector propter hæc et hoc
 Ham jog af Skolen med en Stok.
 Sin Grammatik vor Jack nu strax
 Med Skræddernaalen tuffer;

Men fjæv var Munden, fjæv var Sar,
 Jack Skrædder blev en Juffer;
 Og for et Par spolerte Laar
 Han Løbepas af Amtet faaer.

Saa tog han Snedkerhøvlen fat;
 Bor Gliid tit Skjæbnen haaner,
 Thi, Hjøndt han høved Dag og Nat,
 Hans Arbeid blev kun Spaaner.
 Jeg faaer et Indfald, lystig hei!
 Saa raabte Jack og løb sin Dei.

Nu blev han Feldtskjær — hjælpe Gud
 Hver Syg, han skal curere!
 Hver Synder, han trak Tanden ud!
 Hver Kind, han skal barbere!
 Thi Jack, han høvler lige net
 Paa et Par Kinder og et Bræt;
 Og Hurra for den store Mand,
 Jack Alleslags, som Intet kan!

Gjeldsbeviset.

(Efter et Eventyr.)

Mel: Ung Uheldstand paa Thinge stod, o. f. v.

En fattig Mand, som var i Nød,
 Som Ingen vilde understøtte,
 Gaaer med sit sidste Stykke Brød
 Fortvovlet fra sin usle Hytte;
 Han veed ej selv hvorhen han gaaer,
 Før han blandt nøgne Fjelde staaer.

Her tænker han paa sine Kaar,
 Og paa de Smaa, som græde hjemme,
 Da pludselig der for ham staaer
 En Mand og spør med Tordenstemme:
 Hvad bringer Dig paa Fjeldet hid,
 Og det saa seent, ved Nattetid?

Al, vredeð ei! jeg fattig er,
 Jeg har ei Brød, jeg har ei Penge;
 Med Kulde Alle paa mig seer,
 De veed ei hvad det er at trænge.—
 Følg mig, saa skal Du faae hos mig
 De Penge, som Du ønsker Dig!

Glad gik den Fattige nu med,
 Henover Klipper, grønne Enge,
 Og kom saa i en Hule ned,
 Der stod en Lønde fuld af Denge.
 "Lag, sagde nu den barske Mand,
 Saa meget, Du behøve kan!"

Den Fattige forfrækket blev,
 Men tog sig dog et hundred^{er} Daler,
 Et Gjeldsbeviis han derfor skrev:
 "Med Renter Summen jeg betaler
 Om to Aar paa den samme Tid,
 Som jeg just nu er kommen hid."

Saa gik han hjem; — et Stykke Jord
 Han kjøbte og opdyrked trøelig;
 Enhver gik mættet fra hans Bord,
 Og Alting blomstred om hans Boelig;
 I Glæde spandt de tvende Aar,
 Han blev en Mand i gode Aar.

Da Dagen kom, han skulde gaae,
 For at betale Alt tiltide,
 Dog han sin bedste Kjole paa,
 Og Børnene gik ved hans Side;
 Paa Hjeldet kom de, det er sandt;
 Men Manden ingensteds de fandt.

Et Vindpuft over Fjeldet drog,
 Da Haab om Mødet var forsvunden,
 Frem fløi et Blad, — et Barn det tog;
 Af Fader, see hvad jeg har funden!
 Bevist var det, — der stod: "Alt
 Er mig med Renter udbetalt."

29.

Rosen.

Mel.: Seg fremmed her til Stedet kom, o. s. v.

En Gartner gif blandt nøgne Straae
 Og skulde til sin Have ile,
 Da af en Klipperiff han saae
 En deilig Rose frem at smile;
 Dens Mage i hans Bed ei stod,
 Han ønsked sig den med dens Rod.

Mod Blomsten han heajerlig fleg,
 Han vilde den saa gjerne flytte,
 Men Stenene for Joden veg,

Forsøget blev ham uben Nytte;
 Han smukt den maatte lade staae,
 Dg tomhændt til sin Have gaae.

Men før han gik, han længe saae
 Paa Blomsten med et venligt Die,
 Dg sukked: skjøne Rose, staa!
 Dg bust kun blandt de nøgne Høie!
 Fuldkommenhed er dobbelt skøn
 I Hyttens Eye, hos Armod's Søn.

30.

Velgjørenhed.

Mel: Broder! hoi est Du saa mut? o. f. v.

Menneskene paa vor Jord
 Brødre er', og hi'set boer
 Vores gode Fader.
 Den, som letter Brødres Nød,
 Rækker Betleren sit Brød,
 Aldrig han forlader.

Mens fra Himlen han seer Alt,
 Tæller Laarerne, som faldt
 Under Tornefrandse;

Di da tæller han iblandt
Englene den Søn, han fandt
Lærerne at standse.

Ofte falde de, som staae;
Nødens Haand kan os og naae,
Vi vor Lob ei vide;
Hvis vor egen Gudheds Vand
Da har aabnet Andres Haand,
Kati vi aldrig lide.

31.

Benskab.

Mel: Hver Glædens Ven, s. s. n.

Slingboms Baar
Groe Roser allevegne;
Snart bliu forgaaer,
Dg disse hastigt blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst
Korens dens Dage forsvinde;

Dryde med Roserne vort Bryst,
 Før vi dem salmede finde!

En er der kun,
 Som visner ingensinde;
 Til sidste Stund
 Vi lige skjon den finde.
 Billigst den groer i Ungdoms Aar;
 Hvo da forstaaer den at dyrke,
 Den ham i alle Livets Aar
 Herlig vil gvæge og styrke.

Hver trofast Ven
 Maa denne Rose hylbe;
 O! det er den,
 Vi vore Glæder hylbe.
 Venskab den skjonne Rose er,
 Den er vor Fryd og vor Lykke;
 Ewig den blomstre blandt os her!
 Engang vor Gravhøi den smykke!

Samfryd og Medlidenshed.

En Morgenstund en fattig Bonde fandt
 Ved Hagl sit lille Agerland lagt øde,
 Med paa de knuste Straae hans Laare vandt,
 De bar' hans hele Haab om Vintersøde.
 Men nær derved en rig Mands Ager laa;
 Urørt af Veiret stod' de gyldne Straae.
 Af see hvor fuld og skjøn! o gid med Glæde
 Den gode Eier maatte Brødet æde!
 Saa sukke den Arme, blid og from,
 Og gif derfra meer glad, end bid han kom.

Dernæst besøgte og den rige Mand
 Sin rige Jord med et fornøiet Hjerter;
 Men, da han saae den Armes Agerland,
 Forvandlede Glæden sig igjen til Smerre.
 Du tæller, Nabo! hjemme hos de Smaa
 Vist nok en Laare for hvert knækket Straa;
 Men, trøst Dig! kan din Ager Intet yde,
 Af hvad jeg høster skal Du ogsaa nyde.
 Saa sukke den Rige, blid og from,
 Og gif derfra meer riig, end bid han kom.

Eenighed.

Paa Roser kan man ei altid gaae,
 Thi det var Synd for de kjonne Blade;
 Paa Livets Reise man ofte maa
 Gjennem flemme Moradser vade;
 Dit skjære Dorne vor' Skoe i Stykker,
 Og endnn oftere Skoen trykker;
 Det gaaer nu saa.

Hvo eensom vandrer paa Livets Wei,
 Han ledes ilde og snartlig trættes,
 Selv Rosens Bellugt ham fryder ei,
 Han saare tidlig af Dage mættes.
 Og, naar han gammel da seer tilbage,
 Han siner idel forspildte Dage,
 Ham gaaer det slet.

Men vi, som slynge os Arm i Arm,
 Og hvile ud ved hinandens Side,
 Og trykker Broderen til vor Barm,
 Naar trætte Fod vil paa Banen glide;
 Lad senest Alder vor Pande rynke,
 Med venligt Smil vi i Graven synke,
 Os gager det vel.

Hver elsket Broder, som troeligen
 Har delet med os vort Samfund's Glæder,
 Og fjernet fra os end er vor Ven,
 Hans Minde blive vor Fryd og Hæder!
 Hvorhen han iler, han Venner møde,
 Der Reifens Nøie ham tro forsøde,
 Det gaar ham vel!

34.

Fædrelands Kjerlighed.

Frugtbare Marker og skovgroede Stetter,
 Fiskrige Have omgive vort Land.
 Bølgen beriger og Ageren mætter,
 Gavnlighed adler hver Ager, hver Stand.
 Være sin Dyrighed, elske sin Ege,
 Tro mod sit Land og sin Konge og Nær,
 Saa tænker Alle og før vi skal svige,
 Før skal vi døe.

Enige, Brødre! det ville vi være,
 Bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Bånd,
 Een er vor Konge og een er vor Være,
 Derpaa vi give hverandre vor Haand.

Tre sin Dyrighed, eller sin Ege,
 Trofast mod Land og mod Konge og Moe,
 Saa tænker Alle og ser vi skal svige,
 For skal vi døe.

Tre høie Ord.

Naar Harpen tier ved bredden Bord,
 Da trives ei Samfundets Glæde:
 Thi hører, Brødre, Tre høie Ord,
 Som Skjalden til Harpen vil quæde?
 Og Normænd have I Norge kjær,
 Af Hjertets Sylde da istemmer her!

See Granen hisset saa stolt og stion
 Paa Fjeldets den høieste Linde!
 Hvor modigt kneiser dens Krone grøn,
 Og leer ad de stormende Vinde! —
 Saa stande hver Normand med roeligt Mod,
 Om Norge end kræver hans Manddoms Blod!

See Sønnen strider med kraftig Fod,
 Og taaler ei Waand, eller Lænke!
 Som Ungling blusker den Gubbe god,

Hans Kraft ei Aarhundreder Krænke. —
 I Kraft saa lue hver Norges Mand,
 For Fædres elskte og hellige Land.

See Havet fraader mod Norges Kyst:
 De Klipper det agter at fælde!
 Men Klipperne stande Bryst ved Bryst,
 Og enige trodse det's Vælde; —
 Saa Enighed knytte til Norges Sag
 Hver Normand, til Norges den sidste Dag!

36.

Normands Sang.

Seg roser mig en Normand af at være —
 En Normand var sin Ven og Konge tro; —
 Men hvilken Skam mit Normands Navn at hære,
 Om Normands Sjæl i mig ei skulde boe.

Saa faste stod ei Norges største Fjælde,
 Som forðum Lid en Normands Ord og Ed.
 O Skændsel! naar det Noget skulde gjælde,
 Om med mit Ord ei fulgte Verlighed.

En Ridder var saa sort i Normands Die,
 Blandt alle Skjeldsord intet værre var;
 For Dndt Du mig, som vogter i det Høie,
 For Riddingsnavn at bære mig bevar!

Selv Normand kjæf gav altid Kjæfhed Vre,
 Og Manddomsaand var ham velkommen Gjest;
 Ved eget Bord Høisædet mit maa være,
 Mest Manddomsmand mig selv skal sidde næst.

Paa Normands Bis snart dandsed' Bord og Bænke,
 Ved Haan og Spot, naar Mandens Vre leed:
 Hvis Nogen vil mit Navn og Vre krænke, —
 Da vogt Dig Du, som gjør en Normand vred!

Ei Normand skjælv ved blottet Sværd at flue,
 Og aldrig laa hans Haand i Kjælen Barm.
 Alfader! naar mig Nød og Fare true,
 Lad Kjendes da, du gav mig Normands Arm!

I Dødens Nød tit Normand kunde komme;
 Men aldrig græd en Normand i sin Nød;
 Lad uskyldigt, lad ærligt Død kun komme,
 Ei heller jeg da skjælver for min Død.

Norsk Soldatersang.

Mel. Lad Støbet gaa lystigt om bugede Bord, v. s. v.

Lrolige Ey Enhver, som vil,
Lad være!

I Felten, hvor Alt gaaer saa lykkeligt til,
Vi ere —

Saa fro og fri,
Saa glad er vi;

De Tenter os smilende vandre forbi
Med Tre.

Den Keige i bleggule Hæs sin Stam
Mon bære;

Rød, som for en Gjenfærd, de Viger for ham
Mon være.

I flumle Draa

Han døer paa Straa,

Mens mandig og kjæk vi paa Kamppladsen staae
Med Tre.

Soldaten gaaer skolt i den aabne Felt

Med Tre;

Bekrandsat med Himmelens Stjerner hans Telt

Mon være.

Dg hvis han døer,

Hans Grav bestræer.

Med Blomster de yndige Norriges Mær

Med Vre.

Frem, trofaste Brødre! til blødig Døds

Med Vre!

Mandskraft udi Armen og Mod i vort Bryst

Vi bære.

Seie eller Dødt.

Den Dødt er sød,

At falde blandt Brødre i Norriges Eljød

Med Vre.

38.

Normands Ønske.

Vort elskede Norge et Ønske vi hde:

Gid Ceres dets Dale med Frugtbarhed pryde,

Gid Jorden ei spotte sin Dyrfers Svøb,

Gid Skoven øvelkes og Saugen ei hvile,

Gid Fisker i Fiskerens Garn maa ile,

Og Handelen blomstre ved Frihed og Fred!

Sid Normænd sit Navn uden Blusfel maae bære,
 Som Fættene frie og oprigtige være,
 Ukjendte med Smiger og krybende Svig;
 Maae kjæft gaae imøde hver Fare, som truer,
 Maae brænde af evige, hellige Luer
 For Frihed, for Norge, og Konge! for Dig!

39.

Baarsang for Ungdommen.

D, milde Vaar, vi hilse Dig!
 Saa huld Du vinker os til Glæde;
 Du samler os saa moderlig
 Ved Foden af dit Blomstersæde,
 Hvor skylbfri Ungdoms Billede
 Med blide Træk vi tegnet see.

Dg om end snart din Pragt forgaar
 Dg visner i den tørre Sommer,
 Dog mindes man dig glad, o Vaar!
 Naar Høstens fejre Tine kommer.
 Held den, hvis Foraar ligner Dig!
 Paa ædel Daad hans Høst er rig.

Med rørte Hjerter, Haand i Haand,
 Vi unge sværge, Dig at ligne!
 Da skal engang vor glade Aand
 Vor Manddoms rige Høst velsigne;
 Naar Kundskab, Virksomhed og Dyb
 Skal være modne Albers Pryd.

End blomstret Ungdom paa vor Kind,
 Og fro vor muntre Barm sig hæver;
 Vor Fod endnu med lette Trin,
 Paa Livets Rosenbane svæver;
 Hver Dag, som svinder for os hen,
 Er blid og hjærlig som en Ven.

Men at! med snar, med vinget Al
 Hin Livets gyldne Alder glider,
 Blandt Barndoms Graad og Barndoms Smil
 En mandig Aloorstid fremskrider,
 Da Pligten med forstærket Røst
 Vil tale vælbeg i vort Bryst.

Held den, som da med freidig Hu
 Kan paa sin Barndom see tilbage,
 Som mindes, uden Nag og Gru,
 Dens første lyse, sorgfrie Dage!
 Held ham! — som Ungling lærte han
 Engang at vorde haadsfuld Mand.

Thi vil og vi blandt Ungboms Id,
 Blandt Leg og Spøg det Gode lære!
 Og Mindet om den sundne Tid.
 Skal saligt for vort Hjerter være;
 Fro flue vi til Baaren hen;
 Thi vores Ungdom ligned den.

40.

Morgensang.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade, o. s. v.

En Nat er atter lagt tilbage;
 Den gik saa trygt og roligt hen.
 Til Livets høie Fryd at smage
 Nu Dagen kalder mig igjen.
 Vær da min Aand med Frøghed,
 Til ydmyg Tæl og Lov bered!
 Hvo kan Dig, Herre! værdig prise,
 Du eene, store, vise Gud!
 Hvo kan vel skjensom nok sig vise
 For al den Fryd Du deler ud?
 Din Miskundhed til Himlen naaer,
 Din Gødhed aldrig Ende faaer.

Naar Morgenrøden Osten maler,
 Din Naade smiler til os ned,
 Og skjænt din Sol i Vesten baler,
 Saa baler ei din Kiærlighed.
 Den væger os i Søvnens Skjød,
 Og gjør os Hvilen tryk og fød.

O! jeg da stedse vil erkjende
 Din Naade med en ydmyg Siel,
 Og glad og trøstlig mig henvende
 Til Dig, min Gud! i Bæd og Bel,
 Og elske, takke, lyde Dig,
 Som elsker Alle faderlig.

Du, Herrer! vil mig Styrke give,
 At virke trolig i mit Kald;
 Til Guds frygt vil Du mig oplive,
 Og naadig vogte mig for Fald;
 Naar jeg i Dag og al min Tid
 Vil lyde Dig med stadig Fliid.

O Du, som skænker alle Gæder,
 Min hele Siel tilbeder Dig,
 Og jeg med barnlig Tillid beider,
 At Du i Dag velsigner mig.
 Afgode Fader! giv mig Held
 At fremme mit og Andres Vel

41.

Aftenfang.

Mel: Nu vel an vær frisk tilmode, o. s. v.

Træt af Dagens travle Møie
 Stunder Legemet til Ro;
 Men til Herren i det Høie
 Hæver sig mit Hjerte fro.
 Himlens Gud saa faderlig
 Har i Dag velsignet mig.
 Op, min Hånd! med stille Glæde
 For hans Afsyn at tilbede!

Meget Godt har jeg modtaget
 Denne Dag, o Gud! af Dig.
 Trygt bin Haand har mig ledsaget
 Og forsørgt rundelig.
 Tak for Sundhed, Held og Fred!
 Tak for Kraft til Virksomhed!
 Tak for alle Livets Glæder,
 Som Du Kjærlig mig bereber!

Fader! Du mig og bevare
 Denne Nat miskundelig!
 Du mod Vanhælb mig forsvare,
 Medens Sønnen kvæger mig!

D! jeg hviler uden Sorg;
 Herren er min faste Borg.
 Salig den, som sig forlader
 Paa din Almagt, hulde Fader!

Stedse Du, min Gud! oplive
 Denne Tillid i min Sjel,
 At med Sindsro jeg kan give
 I din Faderhaand mit Vel!
 Jeg er din i Fryd og Nød,
 Jeg er din i Søvnens Skjød;
 Selv naar Døden bort mig falder,
 Jeg i dine Arme falder.

Sang til at synges daglig.

Som Barnets Hjerte glæder sig
 Dg kender ingen Sorger,
 Jeg takker Gud og glæder mig,
 At jeg er Jordens Borger.

Dg at jeg Skov og Bjerg og Dal,
 Dg Sol og Himlens Bue,
 Dg klare Stjerner uden Tal,
 Dg Maanens Lys kan skue.

Jeg priser Gud fordi han ei
 Gav mig et Kongerige;
 Jeg smigret blev, maasket og jeg
 Fordærvet blev tillige.

Dg Intet kan saa hertelig
 Min Sjæl til Fryd oplive,
 Som at jeg ei er stor og rig,
 Dg kan det neppe blive.

Thi Stoltthed tit forblinde kan
 Den store, rige Herre;
 Hvor mangen blev en mægtig Mand,
 Blev ogsaa ond desværre!

Dg smukke Ting til Dverslød
 Kan man vel faae for Penge;
 Men Helbred, Søvn og lystigt Mod,
 Det kjøbes ei for Penge.

Dg disse tre Ting ere jo
 Vor Løn, vor Fryd i Livet;
 Jeg derfor nyde vil i Ro
 Det Lidt, som mig er givet.

Ophylb, o Gud! min Trang ibag!
 Giv Klæder, Mad og Drikke!
 Du føder Spurveen paa mit Lag,
 Du glemmer mig vist ikke.

Sang efter fuldført Arbeide.

Til falles Fryd blandt Venner vi
 Fortroligt tage Sæde;
 Bort Dagværk, Brødre, er forbi,
 Nu kaldes vi til Glæde;
 Vi angre ei bortøstet Tid,
 Men fro og muntre ile hid,
 Dg freidige vi stemme i:
 Held vorde skyldfrie Glæde!

Forblindet Daaren fryder sig
 Ved tomme Hædersnavne;
 Men ene den er lykkelig,
 Hvis Lyst det er at gavne;
 Dg Hvilen, som den Gode nød
 Fra gavnlig Daad er dobbelt sød.
 Ja ene den er lykkelig,
 Som glædes ved at gavne.

Dg herlig er den Hæderskrands,
 Den gode Borger vinder;
 Naar Sandfers Ruus og Gulbets Glæde
 Dg Wrens Laage svinber;
 Han lever i sin stille Kreds,
 I Liv — i Døden selv tilfreds;
 Dg naar han døer, en Egekrands
 Ham Estertiden binder.

Bed Læretimernes Slutning.

Mel. Navnløs Salighed jeg finder, o. s. v.

Nu forlade vi vort Sæde,
 Nu er Læretimen endt;
 Brødre! er det ei en Glæde,
 At see Tiden vel anvendt?
 Hvis vi nu os maae fornøie,
 For vi tro arbeidet har,
 O! det vil vor Fryd forhøie,
 At vi her saa flittig var.

Egen Gavn og egen Væ
 Hviler paa vor egen Flid.
 Disse Timer Frugter bæere
 I den uoprundne Tid.
 Den, som flittig er, imøde
 Skuer glad hvert Fremtids Aar;
 Aldrig kan hans Hjerter bløde
 Ved den Time, som hengaaer.

Saa, hvad kan den Glæde ligne,
 Hvoraf vi besjælet er?
 Gud vil vores Flid velsigne
 Til vi atter samles her;
 Og, naar her ei meer vi møde,
 Vil vi, som vor Lykkes Ven,
 I vor Alders Aftenrøde
 Mindes denne Tid igien.

Bed Examens Begyndelse.

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgebinde.

Du Fæst blandt Skofens Regnskabsdage?
 Vi hilse dig med muntert Sind,
 Du skal til Roes og Løn fremdrage
 Hver, som har lagt paa Orden Bind;
 Hver, som har brugt sin Skoletid,
 Og har udmærket sig ved Flib.

Kun Eddhed blegner ved at ffue
 Den alvorfulde Prøvedag,
 I Flidens Barm skal Haabet lue
 Om retviis Dommers Velbehag,
 Og vække Mod og Kappelyst
 Selv i beskedne Unglings Bryst.

Velkommen da du Fæst blandt Dage,
 Som helliges til Kundskab her!
 Hos os du hører ingen Klage,
 Flib hele Kredsens Løsen er.
 Thi ønske vi af Hjertets Grund
 Hver Broder Held i Prøvens Stund.

Ved Examenis Slutning.

Mel: Vær du vort Selskabs Skytsgubinde

Al gode! dig vor Sang opstaaer,
 Fuldendt er Skolens Prøvetid,
 Til Retsind du vort Hjerter bøjer,
 Du giver Lyst og Kraft til Flid.
 Som Fader fremmer du vort Gavn,
 Med Jubel signe vi dit Navn.

Gud! du fremdeles os beskytte!
 Vort ædle Samfund lad bestaae,
 At Fædrelandet varig Nytte
 Af vore Skoler høste maa,
 At Kjærlighed til dine Bud
 Ved dem blandt Folket brebes ud.

Sign, Fader! dem, som Omhu bære
 For frodig Ungdoms sande Vel.
 Velsign de Gode, som os lære,
 Giv os til Visdom Kraft og Held!
 At fremad vi paa Banen gaae,
 Dit Velbehag ved Dyden naae!

Handwritten text, possibly a signature or name, in cursive script, appearing faint and illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

